

Forbindelse med Venstres Forslag, at det er ikke vort Forslag, der rummer nogen Fare for Landet. Hvis der i denne Forbindelse kan være Tale om Fare, kommer Faren fra de Herrers Agitation.

Og hvad er det for en Tale, at der skabes et nyt Dannevirke? Det er simpelt hen en Repetition af et fortærsket Slagord fra 1909. Da talte man ogsaa fra radikal Side om et nyt Dannevirke. Under Forsvarslovens Behandling i 1909 var det ærede Medlem Hr. Rode, der slyngede „Dannevirke“ ud i denne Sag mod Venstres daværende Forslag. Det, der skabes her, sagde det ærede Medlem, er et nyt Dannevirke — jeg beder om Tilladelse til at læse det op —: Den Forsvarsordning, de Herrer her laver, „er et saadant Dannevirke og hvis der nogen Sinde kommer en Løjlighed, hvor denne Forsvarsordning skal prøves, vil den komme til at virke som et nyt Dannevirke, kun saa meget værre, som der ingen Retræte er bag ved den. Fordi den er det sidste Sted, og fordi den hidkalder Krigen og Fjenden over os, betyder den Danmarks Undergang.“ Det var den radikale Omtale af Københavns Landbefæstning i 1909. Det var den Gang Københavns Landbefæstning, der skulde være det nye Dannevirke, den vilde hidkalde Krigen, den vilde betyde Danmarks Undergang. Slagordet har jo faaet sin rette Belysning ved det ærede Medlem Hr. P. Munchs Anvendelse af Landbefæstningen og Udvildelse af Landbefæstningen i Aarene fra 1914 til 1918. Jeg synes, man skulde lade den Slags tomme Slagord fare. De bed ikke meget i 1909, og jeg tror, de bider mindre nu, da Vælgerne har set dem dementeret af de Herrers egne Handlinger.

Det ærede Medlem Hr. P. Munchs Forsøg paa at bortforklare sine Spaadomme forud for Krigen behøver jeg ikke at komme videre ind paa, disse Forsøg er for haabløse. Det ærede Medlem vilde forklare, at han og hans aldrig har nægtet Muligheden af Krigen. Tværtimod, siger det ærede Medlem, vi tog Muligheden for Krig som Grundlag for Overvejelserne i 1909. Ja, men det ærede Medlem kommer ikke bort fra, at hele Agitationen fra det radikale Partis Side gik paa Melodien: Der kommer saamænd ingen Krig; det er usandsynligt, at der kommer nogen Krig. Jeg behøver blot at henvise til en Udtalelse, der 14 Dage før Krigen brød ud, faldt fra den daværende Statsminister, det ærede Medlem Hr. Zahle. Den daværende Statsminister talte ved et Møde i Ringsted den 12. og 13. Juli 1914 ved Dansk Fredsforenings Aarsmøde, og

han hyldedes stærkt ved den Løjlighed for den Tale, han holdt, hvori han sagde: „De kan være vis paa, at de Magthavere, der sætter en Krig i Gang, vil blive fejret bort af en uimodstaaelig Folkevillie!“ (Wilmann: Det blev de jo ogsaa). Det blev de ogsaa, siger det ærede Medlem Hr. Wilmann; men tror det ærede Medlem, at det var Tiden efter Krigen, det ærede Medlem Hr. Zahle talte om? Nej, det var det ikke, for det ærede Medlem Hr. Zahle tilføjede umiddelbart efter de Ord, jeg lige citerede: „Har vi da Udsigt til, at Fredsideen en Gang vil bryde igennem? Ja, og Udsigten vokser og forbedres stadig. Nationerne rykker hinanden stadig nærmere, Folkene nærmer sig hinanden i Levevis og Tankesæt, det bliver for hver Dag vanskeligere at hidse dem op til Krig.“ Det sagde det ærede Medlem Hr. Zahle 14 Dage, før Krigen brød ud; det var en ledende radikal dansk Statsmand, der udbredte den Slags Anskuelse 14 Dage, før Verdenskrigen brød ud.

Jeg skal lade disse Forklaringer ligge, og jeg skal blot nævne en enkelt af dem endnu. Det ærede Medlem Hr. P. Munch forklarer, hvorfor han i sin Tid advarede imod at spærre Store Bælt med Miner. Det ærede Medlem sagde, at det gjorde han den Gang, da Englands Flaade var Tysklands saa ganske overlegen, men senere blev Tysklands Flaade saa stærk, at det var uklog Hasardpolitik for England at trænge ind i Østersøen, og saa tog vi Konsekvensen i August 1914 og lagde Minerne ud. Den højtærede Forsvarsminister har allerede gjort opmærksom paa, at allerede længe før 1914 var den Udvikling begyndt, der gjorde Tysklands Flaade til en stærk Flaade, mere og mere voksede den i Retning af at være jævnbyrdig med Englands Flaade. Vi hørte ikke noget til, at det ærede Medlem offentlig ændrede sine Profetier om, at blot vi ikke nedlagde Minerne, var der ingen Fare, Konsekvensen, sagde det ærede Medlem, tog vi i 1914. Ja, det ærede Medlem kunde tage Konsekvensen takket være Venstres Forsvarsordning, som frembød Mulighed for, at der kunde nedlægges Miner.

Nu har vi ganske vist forleden hørt, at det radikale Ministerium nok havde klaret det alligevel; Udenrigsministeriet i det radikale Ministerium paastaar, at det er diplomatiske Miner, man nedlagde, og Diplomati havde man nok af i det Parti. Men det var ikke diplomatiske Miner, der blev lagt ud, det var rigtige, gode Eksplosionsminer, og hvorfor de blev lagt ud, det forklarede Ministeriet Zahle i den Note, det sendte saavel til Tyskland som til England; det skete